

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1462/2023
26.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужила АА из ..., ББ из ... код ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Нина Ранковић, адвокат из ..., против туженог Образовно – васпитног центра „Осечина“ из Осечине, чији је пуномоћник Државни правобранилац, Одељење у Ваљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3879/22 од 16.11.2022. године, у седници одржаној 26.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3879/22 од 16.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужила изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3879/22 од 16.11.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 468/21 од 18.08.2022. године, ставом I изреке, одбијен је тужбени захтев тужила којим су тражиле да суд туженог обавезе да им исплати на име накнаде штете због неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од 17.06.2018. године до 17.06.2021. године и то: тужили АА из ... износ од 259.491,44 динара; тужили ББ из ... износ од 273.464,45 динара и тужили ВВ из ... износ од 97.495,17 динара, све са припадајућом законском затезном каматом обрачунатом на сваки појединачни износ, као неоснован. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужила којим су тражиле да суд туженог обавезе да им исплати на име накнаде штете због неисплаћене накнаде за коришћење годишњег одмора за период од 17.06.2018. године до 17.06.2021. године и то: тужили АА из ... износ од 127.910,67 динара; тужили ББ из ... износ од 127.910,67 динара и тужили ВВ из ... износ од 127.910,67 динара, све са припадајућом законском затезном каматом обрачунатом на сваки појединачни износ, као неоснован. Ставом III изреке, обавезане су тужиле да туженом солидарном накнаде трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара. Ставом IV изреке, ослобођене су тужиле плаћања трошкова поступка на име судске таксе сагласно члану 9. и 10. Закона о судским таксама.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 3879/22 од 16.11.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Основног суда у Ваљевоу П1 468/21 од 18.08.2022. године, у ставовима првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбије је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиље су изјавиле благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложиле да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиља. Трошкове ревизијског поступка је тражио одређено.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиље. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљама на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, у утуженом периоду, а побијана одлука донета је у складу са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.07.2022. године, по ком запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у коме је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија тужиље није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку,

којом је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиле су, као формални супарничари, поднеле 17.06.2021. године, а вредност предмета спора је 501.375,12 динара (највиши износ потраживања тужиле ББ).

Имајући у виду да је ово имовинско-правни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Трошкови ревизијског поступка на има ангажовања заступника за састављење ревизије и за судске таксе туженом нису били потребни, у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

Из тог разлог, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу трећем изреке донео применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**